

Yiyiniz içiniz ancak israf etmeyiniz (Araf 31)

Banu Atabay'ın lezzetler.com Yemek Tarifleri Sitesi

SEVDANIN TÜRBESİ TAJ MAHAL

Otobüsten iniyoruz, aman Alah'ım ne kadar kalabalık. Bu kadar insanın içinde bize sıra gelir mi diye kendimi düşünmekten alamıyorum.

Karşıdan cevval yerel rehberimiz, kalabalığı yarararak, elinde bir tomar biletle geliyor. Bizi şöyle bir etrafına topluyor. "Çantalarınızı zaten otobüste bıraktınız. Son olarak uyarmak istiyorum, yanınızda bozuk para, anahtar ya da herhangi sert bir cisim olmamalı. En fazla elinizde küçük bir şişe su bulunabilir, onu da içerden alabilirsiniz... Hadi" diyor. Yabancı turistlerin kolay girebilmesi için ayrılan sıraya götürüyor.

Derin bir kontrolden geçtikten sonra avlunun kapısına ulaşıyoruz. Albenili bir kemerin altından geçip bahçeye giriyoruz. Rehber başlıyor anlatmaya: 17. yüzyılda devrin Babür imparatoru, Cihan Şah, Mümtaz Mahal olarak da bilinen eşi Ercüment Banu Begüm 9 aylık hamileyken Burhanbur'a sefere gitmiş. Bu sırada Banu Begüm 14. çocuğunu dünyaya getirirken hayata veda etmiş. Cihan Şah çok sevdiği eşinin son soluğunda yanında olmadığı için derinden etkilenmiş. Bu acıdan sonra artık devlet işlerinden de uzaklaşmış. Acısını teskin etmek için mimari ve güzel sanatlarla ilgilenmeye başlamış. Zevcesinin ölümünün birinci yılında Mimar Sinan'ın öğrencisi, Mehmet İsmail Efendiyi Hindistan'a davet etmiş, Taj Mahal'in inşaatını yaptırmaya başlamış. Muazzam paralar harcanarak 20 yılda türbenin yapımı tamamlanmış...

Rehber konuşuyor, konuşuyor, anlatıyor anlatıyor... Bir an bakışlarımı ondan aldım. Taj Mahal'e çevirdim ve o andan itibaren bu Türk-İslam mimarisinin en şöhretli eserine kilitlendim kaldım. Artık rehberin söylediklerini duymuyorum, yanımdakileri görmüyorum. Bu bembeyaz, pırl pırl binaya takıldım kaldım. Yıllardır fotoğraflarını gördüğüm, belgesellerini izlediğim Taj Mahal, en gerçek haliyle, adeta "hadi artık yanıma gel" diye beni çağırıyordu. Bu çağrıya cevap vermek için O'na yöneliyor ve adımlarımı hızlandırıyorum. Arada ki masafe hiç de kısa değil. Uzun, upuzun bir havuz ve kanarlarında düzgün budanmış ağaçlar yolu süslüyor. Ziyaretçi yoğunluğu zaman zaman hızımı kesse de sonunda türbenin kapısına ulaşıyorum. Bu gördüğümün bir rüya olmadığını tecrübe etmek için ak renkli, yarı saydam mermer duvara dokunuyorum. Evet bu kendi duyularımın algıladığım gerçek Taj Mahal...

Tarifsiz duygularla içeri giriyorum. Her şey belli bir oran içinde inşa edilmiş, sanki bir simetri senfonisi hissediliyor. Ortada Banu Begüm'ün, onun yanında ve biraz yüksekde Cihan Şah'ın kabri hemen karşıma çıkıyor. Çevresi taştan dantel gibi işlenmiş korkulukla kapatılmış. Duvarlar, tavanlar paha biçilmez taşlarla ve usta sanatkarların hatlarıyla bezenmiş. Daha önce öğrendiğime göre akustik düzeni de harikaymış. Bir ses yedi kere yankılanıyormuş içerde. Gördüklerim aklımı başımdan alıyor. Arka tarafa geçiyor, balkona çıkıyorum. Yamuna nehrinin benzersiz parıltısıyla selamlaşıyorum...Herhalde hayatımın en şaşalı kesitini, o gün, orada, Taj Mahal'de yaşadım...

Kelimelerin parçalandığı, cümlelerin devrildiği, tanımların tıkanıdığı, daha önce hiç tatmadığım bir duygunun içindeyim. Aşık bir adam ve sevdasının ifadesi bir muhteşem abide... Düşünüyorum; Cihan Şah tebdil-i kıyafet yapıp pazar teftişinde, taş satan güzel gözlü Ercüment Banu Begüm'e rastlamasaydı ne bu destansı aşk yaşanacak ne de Agra'nın incisi, sevginin sessiz çiğliği Taj Mahal olacaktı.

